

ת"פ 12743/08/22 - מדינת ישראל נגד יוסף אלעזיבי, חאלד אלעסיבי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 12743-08-22 מדינת ישראל נ' אלעזיבי(עציר)
ת"פ 35527-09-22 מדינת ישראל נ' אלפתאח
אלעזיבי(עציר) ואח'
ת"פ 28645-09-22 מדינת ישראל נ' אלעסיבי(עציר)

לפני בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיא יואל עדן
המאשימה: מדינת ישראל
נגד ע"י ב"כ עו"ד גאל נבון - פמ"ד
הנאשמים: 1. יוסף אלעזיבי
ע"י ב"כ עו"ד אפרת צרפתי
2. חאלד אלעסיבי
ע"י ב"כ עו"ד אדיר בן לולו

גזר דין

האישום והסדר הטיעון

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, ונשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא + סיפא לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ח.א. ("ח") ר.א.א. ("רא") ור.א. ("ר") הם אחים. עיסה אלעזיבי הוא בנו של ח' (יכוננו יחדיו "בני משפחת עיסה אלעזיבי").

במועד הרלוונטי לאירועים שיתוארו להלן, התגוררו בני משפחת עיסה אלעזיבי בשכונה 8 בחורה ("השכונה").

עובר לאירועים אשר יתוארו להלן, נתגלע סכסוך, שטיבו אינו ברור לחלוטין למאשימה, בין בני משפחת עיסה אלעזיבי לבין הנאשמים, ככל הנראה - בקשר לבניין בשכונה, הנמצא בבעלותו של ח' ("הסכסוך" ו"הבניין").

בתאריך 17.12.21, סמוך לפני השעה 03:00 הבחין רא' ברכב הנוסע במהירות לכיוון הבניין, ובעקבות זאת, ובשל מספר אירועים של ירי באזור הבניין שהתרחשו במהלך השבוע, החליטו רא' וח' לנסוע אל הבניין, כל אחד ברכבו ולהיפגש שם.

באותה עת, נסעו הנאשמים, ברכב מסוג סובארו השייך לנאשם 2 ("רכב הסובארו") כשהם נושאים עימם ברכב, אקדח, מסוג שאינו ידוע למאשימה ("האקדח") ורובה, ככל הנראה מסוג M16 ("הרובה") וכאשר הבחינו ברא' החלו לנסוע בעקבותיו.

כאשר הבחין רא' ברכב הסובארו כשהוא נוסע בעקבותיו, תוך שהוא צופר לו ומהבהב באורות הגבוהים, התקשר רא' אל אחיו ח' שאמר לו שהוא כבר נמצא בבניין, ומיד לאחר מכן עצר את רכבו בצידי הכביש, סמוך לביתו של עאדל באטל ("המקום") ויצא מרכבו.

בשלב זה, יצאו מרכב הסובארו, הנאשם 2, כשהוא אוחז בידו את האקדח והנאשם 1, כשעל כתפו תלוי הרובה, וכשהוא עוטה כובע או כיסוי אחר על ראשו ופניו גלויים.

הנאשמים התקרבו אל רא' כשהם נושאים עימם את הרובה ואת האקדח ("כלי הנשק"), תפסו את רא' והצמידו אותו אל מכוניתו, תוך שהם מצמידים את הקנים של האקדח והרובה אל קדמת גופו של רא' בצורה מאיימת. בין רא' לבין הנאשמים החל להתפתח דין ודברים, במהלכו איימו הנאשמים על רא'.

בשלב זה הגיע ח' אל המקום ברכבו. ח' יצא מהרכב וניסה לצלם את הנאשמים ואת כלי הנשק שברשותם, באמצעות מכשיר הפלאפון שלו.

כאשר הבחינו במעשיו של ח', מסר הנאשם 2 את האקדח לנאשם 1 ואז רץ אל ח', חטף ממנו את מכשיר הפלאפון, זרק אותו למקום מרוחק.

בהמשך מעד ח' על אבן שפה ונפל לאחור על הכביש והנאשם 2 נשכב מעליו והכה אותו בראשו, באמצעות ידיו.

רא', ששמע את ח' זועק לעזרה, התנפל על הנאשם 1 וניסה למשוך ממנו את הרובה, תוך שהוא צועק לעברו שלא יתערב. ומיד לאחר מכן, קפץ על הנאשם 2 וניסה למשוך אותו בכוח ולהרחיק אותו מעל ח'.

במהלך האירועים האלה, הגיעו אל המקום, ר' ועיסא, שהוזעקו אל המקום על ידי רא' וח'.

ר' ניגש אל הנאשם 1 וניסה לאחוז בו ולהרחיק אותו מרא', והנאשם 1 בתגובה, הצמיד את קנה האקדח אל בטנו של ר', ולחץ מספר פעמים על ההדק, אך מסיבה שאינה ידועה למאשימה, לא נורה כדור מהאקדח ור' התרחק מהנאשם 1.

מיד לאחר מכן הנאשם 1, על מנת לגרום לרא' לשחרר את אחיזתו בנאשם 2, ניגש אל רא' והיכה אותו בגבו, באמצעות הרובה, מספר פעמים ומשלא עלה בידו לשחרר את אחיזתו של רא' בנאשם 2, התרחק מעט לאחור וירה לעבר רא',

באמצעות האקדח, ממרחק קצר, בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה.

הכדור שירה הנאשם 1, פגע ברא' בירך רגלו השמאלית. כתוצאה מכך, נפל רא' אל הכביש, תוך שהוא שובר את זרת ידו הימנית וזעק מכאבים.

ח' ניסה להתקרב אל רא' על מנת לסייע לו, אך הנאשם החל לירות, באמצעות הרובה, מספר יריות, סמוך לרגליו של ח', על מנת למנוע ממנו להתקרב.

סמוך לאחר מכן, לקח הנאשם 2 את האקדח מהנאשם 1 ואז נכנס אל רכב הסובארו והחל להתרחק מהמקום בנסיעה לאחור וגם הנאשם 1 החל להתרחק רגלית מהמקום.

כעבור מספר דקות, שב הנאשם 2 אל המקום, כשהוא נוהג ברכב הסובארו. במהלך הנסיעה, כאשר נסע בסמוך לח' בנסיעה איטית, כששניים מגלגלי הרכב על המדרכה ושניים על הכביש, הוציא הנאשם 2 את ידו, דרך חלון הרכב, וירה לעבר ח' באמצעות האקדח, ממרחק קצר, בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה, ואז המשיך בנסיעה מהירה מהמקום.

הכדור שירה הנאשם 2, פגע בירך רגלו הימנית של ח'.

כעבור זמן קצר, פונו ח' ורא', באמצעות אמבולנס שהוזעק למקום, לקבלת טיפול רפואי בבית החולים שם נמצא כי נגרמו לרא', כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, פצעי כניסה ויציאה בירך שמאל ושבר בסיס גליל דיסטלי בכף היד.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו לח' פצע כניסה ויציאה אחורי בירך ימין. הוא אושפז בבית החולים ושוחרר למחרת.

במעשיהם כמתואר בעובדות לעיל הנאשמים, נשאו והובילו כלי נשק בלא רשות על פי דין, פצעו את רא' ואת ח' שלא כדין, כל זאת בכוונה להטיל בהם נכות או מום או לגרום להם חבלה חמורה.

2. לאחר שהחלו להישמע ראיות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו הנאשמים חזרו בהם מכפירתם בכתב האישום, הודו בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו בעבירות המפורטות בו. אין הסכמות בעניין העונש.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשו ראיות לעונש:

הרישום הפלילי של נאשם 2, הכולל הרשעה בעבירת שוד מ - 2017, בגינה הוטל עליו מאסר בפועל למשך 18 חודשים (תע/1).

גזר הדין בגין ההרשעה בעבירת השוד, מת.פ. 61185-01-18 של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בו הוטל על נאשם 2 גם מאסר מותנה למשך 12 חודשים (תע/2).

נאשם 1 נעדר עבר פלילי.

מטעם ההגנה לא הוגשו ראיות לעונש.

תסקיר נפגעי עבירה

4. הוגש תסקיר נפגעי עבירה ביחס לשני הנפגעים, שהינם אחים.

התרשמות עורכת התסקיר הינה מתמונת נזק קשה וכואבת, וברקע לתמונה הקשה, גם אימת המוות המוחשית שעוררה בכל אחד מהם הפגיעות של הנאשמים, המוסיפה לתת אותותיה.

מאז הפגיעה ח' ורא' (אשר בתסקיר נפגע העבירה כונה ר', אך זהו רא' כאמור לעיל), מתמודדים עם חוויות של שבר וקריסה שמתעצמות על רקע העובדה כי נפגעו על ידי בני משפחה. הפגיעה בהם עומדת בפער משמעותי לדרך בה ניהלו את חייהם עד כה, לערכים ולנורמות התנהגותם.

בולט הקושי שלהם לחוות ביטחון ומנוחה אפילו בביתם וביישוב מגוריהם, מתוך חרדה שהנאשמים או מי מטעמם יפגעו בהם, כנקמה.

אחד ממוקדי הנזק המשמעותיים הוא הפגיעה בחוויית המוגנות והביטחון של ח' ורא' מאז הסכסוך ואירוע הפגיעה. הם מרגישים חסרי ישע ויכולת להבטיח את שלומם ושלום משפחתם.

ח' ורא' חווים היעדר אמפתיה, הבנה והכרה בפגיעה בהם ובנזקים שנגרמו להם. הדבר מעורר בהם תחושות של תלישות וניכור גם במרחב הקהילתי אשר מצמצמת את חווית השייכות שלהם ואת אמונם וביטחונם בהגנתם בקהילה.

ח' בן 48, נשוי ואב לשישה ילדים, הוא מתנייד כיום באמצעות קביים, מתקשה בפעולות בסיסיות כבעבר, ומתקשה לשוב לתעסוקתו באופן מלא.

רא' בן 39, נשוי ואב לשלושה ילדים, עובד כמהנדס אלקטרוניקה במפעל. רא' הגיעה לבית החולים עם פצע ירי בברך, בוצע קיבוע והוא שוחרר עם המלצות למעקב ומשככי כאבים.

מאז הפגיעה רא' מצמצם את יציאותיו מביתו כמו גם את הקשרים החברתיים שלו, הוא תיאר מצב רוח ירוד ומדוכדך, חווה קשיי שינה ומחשבות על הפגיעה, אותן חווה בעיקר בתקופה המיידית לאחר הפגיעה. תחושת חוסר האונים הפכה להיות מרכזית בהוויית החיים שלו באופן שמקשה עליו לקדם את עצמו כפי שהיה רוצה להחזיר ולו חלקית את תחושת השליטה לחייו.

ח' ורא' מתמודדים עם תחושות חרדה, דריכות, הפרת קודים תרבותיים וחוסר מוגנות שבבסיסן תפיסתם את הנאשמים או מי ממשפחתם כמי שעלולים לשוב ולפגוע בהם בכל רגע נתון, הם דרוכים וחושדים יותר, כמו מנסים לזהות סימני סיכון כדי שידעו ויוכלו הפעם להגן על עצמם. בנוסף, מתמודדים עם תסמינים המאפיינים הפרעת דחק פוסט טראומה.

הומלץ לפסוק פיצוי כספי משמעותי שייתן ביטוי למשמעויות והשפעת הפגיעה עליהם.

תסקירי שירות מבחן

5. ביחס לנאשם 1 הוגשו שני תסקירי שירות מבחן.

בתסקיר הראשון מיום 29.2.24, צויין כי נאשם 1 נעדר עבר פלילי, ושלל שימוש בחומרים ממכרים או מעורבות בסכסוכים בעבר.

נאשם 1 הודה בפני שירות המבחן בחלק מסעיפי כתב האישום המתוקן, ובדיון שהתקיים לאחר מכן נאמר כי הוא שב ומודה בכל עובדות כתב האישום המתוקן.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 1 מתקשה לקחת אחריות על חלקו בעבירה, אינו מזהה את הבעייתיות באופן בו פעל בעבירה, הן בעצם ההגעה למקום הסכסוך בעודו נושא נשק לא חוקי והן בפעולות המתוארות בכתב האישום המתוקן, אינו מבטא אמפטיה למתלוננים וגם כיום, על אף חלוף הזמן לא הפיק לקחים.

שירות המבחן הביא בחשבון כי הנאשם מחזיק בעמדות המצדיקות שימוש בנשק ופגיעה באחרים כדרך לפתרון קונפליקטים, נעדר אמפתיה לנפגעים, רואה במתלוננים האשמים הבלעדיים בפגיעה שגרם להם,

ואינו מפיק לקחים.

מדובר בסכסוך פעיל, וקיים סיכון גבוה להמשך התנהלות שולית ועוברת חוק בתחום האלימות ובפרט על רקע מחויבות

שירות המבחן מציין כי נאשם 1 מוכן להשתלב בטיפול כחלק מההליך הפלילי, אך מנגד התרשם שירות המבחן כי נאשם 1 אינו מזהה כל צורך בטיפול מאחר ואינו סבור כי יש פגם כלשהו בהתנהלותו בביצוע העבירה ובכלל, והמוכנות שמבטא הינה ממניעים חיצוניים בלבד וללא כל יכולת להעמיק ולפרט אודות צרכיו הטיפוליים, ויתקשה להיתרם מהליך טיפולי.

בתסקיר השני מיום 2.5.24, הנאשם 1 מסר כי מודה במיוחס לו למעט סעיף 14 (המתייחס להצמדת קנה האקדח לבטנו של ר' ולחיצה על ההדק בלא שנורתה ירייה), ציין כי המתלוננים חשים כעס כלפיו על שלא תמך בעמדתם בסכסוך ועל כך לתפיסתו, מסרו עדות שווא באשר להתנהלותו באירוע העבירה, תוך תיאור פעולות בחומרה משמעותית יותר משאירע בפועל. נאשם 1 מסר כי במשפחתו קיים באופן נגיש נשק בלתי חוקי והדבר חיוני לתפיסתו, לצורך הגנה והרתעה כלפי הסביבה.

נאשם 1 ביטא חרטה על מעשיו וציין כי מבין שמדובר בטעות. שירות המבחן ציין כי החרטה שמבטא נאשם 1 הינה בשל המחירים שמשלם, אולם ללא הבנת חומרת הבעייתיות בהתנהלותו, מבטא עמדות המצדיקות שימוש באליומות כדרך לפתרון קונפליקטים, ממוקד במחירים האישיים שמשלם ואינו מבטא אמפתיה לנפגעים, ואינו מודה בכל סעיפי האישום בהם הורשע.

צוין כי לא חל כל שינוי בעמדותיו ובתפיסותיו, ושירות המבחן שב על המלצתו מהתסקיר הראשון.

6. ביחס לנאשם 2 הוגש תסקיר מיום 28.2.24, בו צוין כי לו הרשעה אחת קודמת בגין עבירת שוד משנת 2017.

נאשם 2 מודה בביצוע העבירות. לדבריו המתלוננים הבחינו בו ועל כן ביצעו "כיפה אדומה", ולדבריו, ח' רץ אליו עם כלי חפירה וכיוון שהרגיש מאוים כיון את האקדח וירה כדור ברגלו של ח'.

נאשם 2 שיתף כי מבין שפעל באופן אלים אך לצורך הגנה עצמית ותחושת פחד ממשי לחייו וכי אירוע העבירות לא היה מתוכנן ולא היה לו כוונה להרוג את ח' או לנטרלו.

שיתף, כי לאחר ביצוע העבירות שהה אצל בני משפחה ולא הסגיר את עצמו כיוון שלדבריו בני משפחתו ניסו לאורך חודשים לפתור את הסכסוך, כשראה שהסכסוך אינו מגיע לסיומו הסגיר את עצמו לאחר כ-9 חודשים.

נאשם 2 מסר כי כיום מבין שפעל באופן אלים ולא נכון, ביום ביצוע העבירות נקלע לסיטואציה והיה צריך להגן על עצמו, יחד עם זאת לוקח אחריות על מעשיו, ומבין שהיה צריך לברוח מהמקום ולהזעיק משטרה ולא לפעול באופן אימפולסיבי.

נאשם 2 מבין שזקוק להליך טיפול בתחום האלימות, מבין כיום לזהות מצבי סיכון והביע רצון להשתלב בהליך טיפולי בתחום זה, ושיתף במחירים שמשלם מאז מעצרו ובתחושת הלקח שלמד מאז.

שירות המבחן לקח מחד את תפקודו התקין במעצרו, סיכויו לשיקום, שיתוף פעולה עם גורמים שונים ולצד זאת חומרת העבירות, דפוסיו האלימים וכי בסיטואציות חברתיות או משפחתיות עלול לפעול באופן אימפולסיבי ואלים מתוך תחושת מחויבות תרבותית, מדובר בסכסוך שטרם נפתר, ובסיטואציות חברתיות ומשפחתיות קיימת רמת סיכון להתנהגות אלימה בעתיד.

הומלץ על הטלת ענישה מוחשית תוך שילובו בהליך טיפולי בתחומי הכלא.

טענות הצדדים:

7. לטענת ב"כ המאשימה:

הנאשמים הודו לאחר שהחלה שמיעת פרשת התביעה, ובמסגרתה העידו חלק מהעדים לרבות המתלונן המרכזי. לכל אחד מהנאשמים מיוחסות עבירות של נשיאה והובלת נשק ותחמושת, ועבירה לפי סעיף 329 - חבלה בכוונה מחמירה.

כתב האישום המתוקן מתאר מסכת אירועים אלימה שהתרחשה במועד ספציפי על רקע סכסוך שטיבו המדויק אינו ידוע במדויק למאשימה. בעקבות אותה מסכת אירועים אלימה כפי שמצוין בעובדות כתב האישום, הנאשמים הגיעו שניהם יחד, כאשר כל אחד מהם מצויד בנשק חם, הנאשם 1 מצויד בנשק מסוג M16 נשק ארוך והנאשם 2 באקדח, הנשקים הללו היו טעונים, הנאשמים החזיקו גם בתחמושת, ולא נמנעו משימוש באותו נשק קטלני. החומרה הינה גם באירועים שלפני השימוש בנשק. האחים שהם המתלוננים, רואים את הפגיעה וחווים יחד אירוע אלים כאשר כל אחד חש פחד ואיום ממשי לחייו וכן לחייהם של בני משפחתו מקרבה ראשונה.

הדבר מוסיף חומרה יתרה במעשיהם של הנאשמים, שמבלי לשקול או לחשוב לא רק שהם מצטיידים בנשקים, מאיימים באמצעות הנשקים, יורים באמצעות הנשקים, גם כל אחד מהם בזמן שלו פוגע באחד המתלוננים ממרחק קצר, והפוטנציאל הגלום, והסיכון המשמעותי הגלום, בשימוש בנשק ובנשיאתו והובלתו גם מתממש, כך שכל אחד מהמתלוננים נפגע באירוע באמצעות כלי הנשק.

תיקון 140 לחוק העונשין קובע עונש מזערי של רבע מהעונש המירבי לעבירות נשק.

מידת הפגיעה של הנאשמים בערכים המוגנים בנסיבות תיק זה הינה ברף חומרה גבוה מאוד.

תסקיר נפגעי העבירה מלמד על תמונת נזק קשה וכואבת, ואימת המוות שהם חוו מוסיפה לתת אותותיה.

אותה מסכת אירועים אלימה שמצוינת בכתב האישום היא המסכת שהובילה למתחם העונש שאליו המאשימה עותרת, והוא מתחם הכולל 7 וחצי שנות מאסר עד 12 שנות מאסר בפועל.

מבחינת מיקום הנאשמים בתוך גדרי המתחם, ביחס לשני הנאשמים, יש מקום לתת משקל משמעותי לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים. עבירות הנשק הן עבירות חמורות ביותר, בתי משפט נרתמים באופן חד וברור לענישה מרתיעה ומוחשית, וזאת על מנת להעביר מסר שכל מי שיעשה שימוש בנשק לא חוקי ייאסר לתקופה משמעותית. יש צורך להחמיר בענישה בעבירות הנשק, מדובר במכת מדינה של ממש.

מדובר בסוג המקרים שבהם אנו רואים את המימוש של פוטנציאל הסיכון המהותי שבנשיאת נשק לא חוקי. הנאשמים לא מהססים, לוקחים את הנשק ויורים בנפש, ופוגעים בנפש.

רק במזל אנו לא מדברים על קורבנות, שנגרם להם נזק של מוות, הדבר הזה מחייב מסר ברור גם לנאשמים כאן וגם לנאשמים פוטנציאליים שיחשבו טוב טוב לפני שהם משיגים נשק לא חוקי.

נטען לעברו הפלילי של נאשם 2 שנדון למאסר ממושך והוטל עליו מאסר על תנאי למשך 12 חודשים.

ביחס לשני הנאשמים התקבלו תסקירים המלמדים על רמת סיכון גבוהה שנשקפת משני הנאשמים, על נטילת אחריות שנועדה בעיקר כדי להקל עימם ונועדה בעצם משיקולים שאינם השיקולים המשמעותיים והנכונים שמצפים שיניעו את הנאשמים בנסיבות העניין.

מתבקש למקם את עונשם של הנאשמים באמצע המתחם, ובעניינו של הנאשם 2 להפעיל את המאסר המותנה במצטבר לכל עונש שייגזר עליו, ולא בחופף.

כן נטען להטלת מאסר על תנאי, קנס ופיצויים משמעותיים למתלוננים, ויש חשיבות להטלת פיצוי משמעותי כחלק מהכרה משפטית וחברתית בפגיעה בהם.

8. לטענת ב"כ נאשם 1:

הנאשמים בתיק הזה הודו והורשעו בכתב אישום מתוקן, לאחר שאכן החל הליך ההוכחות. בית המשפט במסגרת הליך ההוכחות שמע את עדות המתלוננים, מדובר במתלוננים שהגיעו מתודרכים מתואמים, אין הכחשה של קיום האירוע, היה אירוע, אבל האירוע לא היה מתוכנן. מדובר באירוע ספונטני שהתרחש עת היה מפגש בין הנאשמים למתלוננים.

המתלוננים בתיק גם תרמו במידה מסוימת לאותו אירוע. יחד עם זאת לא ממעיטים מחומרת העבירות.

הנאשמים שניהם לוקחים אחריות על מעשיהם, מצרים על השימוש בנשק, ומבקשים מבית המשפט שלא להחמיר איתם בגזר הדין.

בעניינו של נאשם 1 הוגשו שני תסקירים. שירות המבחן מתייחסים לקורות חייו, הוא בן 29, נשוי, אב ל-4 ילדים, נעדר כל עבר פלילי.

לא ברור כיצד ב"כ המאשימה מבקשת למקם את שני הנאשמים באמצע המתחם. בעת גזירת הדין ובעת קביעת מתחם הענישה על בית המשפט לקחת בחשבון הן את חלקם של כל אחד מהנאשמים, הן את העדר העבר או קיומו של עבר, ולכן היה מצופה שלפחות כאן בעניין הזה תינתן איזושהי הגינות כלפי הנאשמים.

נאשם 1 סיים 12 שנות לימוד, שמר על רצף תעסוקתי, הוא בן למשפחה נורמטיבית, מדובר במי שלא זכה לראות את בתו שנולדה בעת מעצרו.

נאשם 1 פירט ושיתף את קצינת המבחן בכלל האירועים המתוארים בכתב האישום בצורה מפורטת מאוד, לא ברור איך קצינת המבחן מתרשמת כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על מעשיו.

הנאשם הודה בפני קצינת המבחן מסר לה לגבי סעיף 14 בכתב האישום שממנו הוא מסתייג, אבל יחד עם זאת הצהרנו בתחילת הדיון כי הנאשם מודה בכלל כתב האישום.

המתלוננים היו מיוצגים ומיוצגים ע"י עו"ד, הגיעו לפרקליטות והביעו תרעומת על כל סוג של הסדר, המתלוננים התוו את המתחם שמתבקש, כך התחושה, ומתבקש שלא לאפשר את זה.

קצינת המבחן מציינת שהתרשמה שהנאשם לא מזהה בעיה באופן בו פעל, יחד עם זאת הדברים עומדים בסתירה לדברים שאמר לקצינת המבחן קודם לכן. ב"כ נאשם 1 חולקת על דברי קצינת המבחן גם ביחס לטענה לאי ביטוי אמפטיה למתלוננים.

הנאשם מסר לקצינת המבחן שהוא מתחרט על האירוע, כי הוא מבקש לשנות את מקום מגוריו לאחר שחרורו, עד אשר תושג סולחה בין הצדדים, וכי הצדדים ניסו לערוך סולחה, אבל המתלונן ח. מסרב לכך, ודברים אלה עומדים בסתירה גם למה שנמסר על ידי המתלוננים הן בתסקיר נפגע עבירה והן בתסקירי שירות המבחן.

נטען כי לא ברור מדוע קצינת המבחן כותבת דברים חמורים ביחס לעמדות הנאשם, שהרי הוא מתחרט על האירוע,

שלא היה צריך להיות האירוע, טעות, והוא רוצה להרחיק את עצמו ממה שקורה שם.

קצינת המבחן ציינה כי הנאשם שולב בקבוצה טיפולית קצרה לטעמה, בת 6 מפגשים, שעסקה בתקשורת בין אישית, שולב בחינוך, ותפקד כתומך לעצור בהשגחה. בניגוד לדברי קצינת המבחן על כי נאשם 1 יתקשה להירתם להליך טיפולי, בפועל אנו רואים שמדובר במי שעשה ועושה ובעל רצון לקבל כלים להתמודד הן במאסר והן בחיים שאחרי.

לאדם שהוא נעדר כל עבר פלילי, שזה המפגש הראשוני עם רשויות החוק, ומעצרו לראשונה גם תקופת המעצר בה שוהה מיום 19.7.22 היום בו הוא נעצר, הוא מוחשי ביותר.

למען הסר ספק, הנאשם מביע חרטה על המעשים שלו, להם הוא גרם במודעות, ותוך כדי שנגרם נזק למתלוננים, ומצר על האירועים שאירעו כמפורט בכתב האישום המתוקן.

ב"כ נאשם 1 איבחנה את הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, ונטען כי למעשה בנסיבות מתבקש מתחם כפול על ידי המאשימה, והענישה צריכה להיות מחצית.

מתחם הענישה שמבקשת המאשימה הינו גבוה מאוד, הן בהתייחס לעושה והן בהתייחס למעשה, והן בהתייחס לכלל ההליכים שפורטו.

התבקש לקבוע מתחם שתחילתו ב-30 חודשי מאסר בפועל, ולמקם את עונשו של נאשם 1 בתחתית המתחם, וזאת לאור העדר העבר, קבלת האחריות, העובדה שהנאשמים רצו להגיע להסדר טיעון קודם לכן, ואך משיקולים של מתלוננים המאשימה לא היתה מוכנה לקדם את ההליך ונגררו להליך הוכחות.

ידוע הוא ששעה שנאשמים מבקשים לנהל הוכחות, אין הדבר צריך להילקח בחשבון לעניין העונש, לא מדובר בנאשמים שכוונתם היתה לבזבז זמן שיפוטי.

לאור העובדה שהנאשמים עצורים זמן רב, ולאור כך שהנאשמים הודו והורשעו בכתב אישום מתוקן, וחסכו זמן שיפוטי יקר, יש לקחת גם את זה בחשבון.

הבקשה של המדינה היא קיצונית ביותר, יש תיקים חמורים פי כמה מהאירוע הזה בו המדינה ביקשה מתחמי ענישה נמוכים הרבה יותר.

9. **לטענת ב"כ נאשם 2:**

מדובר בנאשם בן 26, אשר לחובתו הרשעה אחת.

ניהול ההוכחות הוא זה שקידם את ההסדר. הנאשם מודה בעובדות כתב האישום המתוקן. יחד עם זאת גם מהתסקיר עולה וגם מניהול ההוכחות עלה כי היה אירוע נוסף של מפגש בין נאשם 2 לבין ח'.

לכן אין מדובר באירוע מתוכנן כאשר הנאשמים ארבו לקורבנות תכננו את הפגיעה בהם, אלא אירוע שהתפתח כתוצאה מאירוע אחר.

בתסקיר עולה כי נאשם 2 בעל כוחות ומטרות לעתיד. התפקוד במעצרו חיובי, ושיתף פעולה עם שירות המבחן כאשר נפגש איתם מספר פעמים. הנאשם מכיר בדפוסיו האלימים ולוקח בחשבון כי עליו לטפל בבעיות האלימות. בעת מעצרו הנאשם השתלב בקבוצות והחל להכיר בבעיותיו.

ב"כ המאשימה טענה למתחם שנע בין 7 וחצי שנים ל-12 שנים, לא נמצא מתחם זהה לזה, וגם לא מתחם שהמדינה טענה וגם לא שבית המשפט היה קרוב לכך.

המתחמים שנמצאו והם רבים נעים בין 30 חודשים ל-60 חודשים, וזה המתחם שיש לקבוע בתיק הנדון.

ב"כ נאשם 2 איבחן גם הוא את הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה.

במקרה הזה רחוק באופן משמעותי מהמתחם אליו כיוונה המאשימה. המאשימה לא יכולה לטעון באולם אחר למתחם שנע בין 40 חודשים עד 80 חודשים ובאולם הזה לטעון בין 7 וחצי ל-12 שנים, כאשר היא אינה מחזיקה בפסק דין אחד שקרוב למתחם אליו היא מכוונת.

התבקש לקבוע מתחם הנע בין 30 חודשים ל-60 חודשים ולמקם את הנאשמים בתחתית המתחם.

אשר למאסר המותנה של נאשם 2, התבקש לקחת לזכותו את ההודאה, ואת הנאמר עליו בתסקיר, ולחפוף לו את התנאי באופן מלא.

נאשם 1 אמר שהוא מצטער, מתחרט, יש לו 4 ילדים.

נאשם 2 אמר שהוא מצטער על הזמן של בית המשפט, האירוע לא מתוכנן, הם עשו את מיטב יכולתם לצאת בנזק הכי פחות, זה היה בשלוש בלילה, וגם בצד השני לא היו בידיים ריקות.

בעבר הייתה לו עבירה חמורה, היה 21 חודשים אצל קצינת המבחן, עשה קבוצות, וישב 9 חודשים בכלא קציעות, היה אסיר עבודה, קיבל שליש ועשה עוד 6 חודשים ברש"א. זו לא דרכו, העולם הזה אינו שלו, קרתה טעות, הוא היה במקרה זה גם יעד, הם רוצים לשים אותו בבית הסוהר בשביל להכאיב למשפחה של, וראו מה משפחתו עוברת כשהוא בבית סוהר. הוא בן בכור ונין בכור, זה לא דרך. צריך לפתור את הסכסוך, המשפחה לא חסכה ממה שאפשר לעשות כדי לפתור את הסכסוך. אמר שהוא מתחרט, הצד האחר לא היה בידיים נקיות, הוא רצה לצאת מהאירוע הזה, ומתחרט על כל מעשה אלימות.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

10. בביצוע העבירות פגעו הנאשמים, פגיעה ברף גבוה, בערכים המוגנים של הגנה על שלמות הגוף, הביטחון האישי, שלום הציבור, ביטחון הציבור, ומניעת סיכון לחיי אדם.

בעבירות הנשק שביצעו הנאשמים פוטנציאל שהתממש, לפגיעה בגופו של אדם, כמו גם סכנה לביטחון הציבור ולחיי אדם. החומרה הרבה של עבירות אלה מחייבת מענה עונשי ההולם את חומרתן, ובפרט כאשר נעשה שימוש בנשק לפגוע באדם.

הסיכון הרב הטמון בעבירות אלו לשלום הציבור ובטחונו, הביא לצורך בהחמרת הענישה, אשר בא לידי ביטוי הן בשורה ארוכה של פסקי דין, והן בתיקון 140 לחוק העונשין, הוראת שעה, בו נקבע, בסעיף 144(ז) לחוק העונשין, כי בעבירות המפורטות בו, ובהן עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא, אשר לצידה 10 שנות מאסר, לא יפחת העונש מרבע העונש המירבי לעבירה, דהיינו 30 חודשי מאסר, וכי עונש מאסר לפי סעיף קטן זה לא יהיה, בהיעדר טעמים מיוחדים, כולו על תנאי. תיקון 140 לחוק העונשין נכנס לתוקפו בתאריך 8.12.2021, העבירות בוצעו על ידי הנאשמים בתאריך 17.12.2021.

בתיקון זה לחוק העונשין יש כדי לבטא את הצורך בהעלאת רף הענישה והמתחמים לעבירות אלו. ר' ע"פ 8320/21 מ"י נ' בסילה (28.12.2021), אשר התייחס לעבירות שבוצעו אף לפני כניסת התיקון לתוקף ונקבע כי "**כפועל יוצא מכך ועם העלאת רף הענישה עולה גם מתחם עונש המאסר הנכון והראוי בעבירות מעין אלה**".

תיקון זה מחייב החמרה בענישה. למשמעות עונש מזערי על קביעת מתחם עונש השפעה גם על קביעת המתחם, כפי ההתייחסות בהמשך.

לעבירות נשק פוטנציאל לפגיעות בגוף, בנפש ובביטחון המדינה. פוטנציאל הפגיעה בגוף התממש בעבירות אשר ביצעו הנאשמים, והם עשו שימוש בנשק וכל אחד מהם פגע ברייה באחד מהנפגעים.

ר' ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, פ"ד נח(5) 541, (19.4.2004), בעמ' 545 נפסק: "**גם אם נכון הדבר כי**

עד כה רמת הענישה בעבירות של החזקת נשק אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת בארץ - זמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית והאינדאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה".

הנאשמים נשאו והובילו אקדח ורובה, ובאמצעות האקדח ירו ופגעו במתלוננים.

במעשיהם ביצעו הנאשמים עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, ובנוסף עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, אשר לצידה עונש מירבי של 20 שנות מאסר.

רבות נפסק לעניין חומרת עבירות האלימות בכלל, ועבירות אלימות המבוצעות באמצעות נשק בפרט, ובדבר הצורך למגרן ולהכביד את הענישה בגין.

זכותו של אדם לשלמות הגוף הינה זכות מקודשת אשר אין להתיר פגיעה בה, אין לצמצם את חומרת הפגיעה בה, ויש להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה. **"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם".** ע"פ 4697/11 מ"י נ' סילמאן אלצאנע (24.3.2013).

11. קביעת מתחם העונש ההולם מתבצעת בעיקר תוך התייחסות לנסיבות ביצוע העבירה, ואינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק. ר' ע"פ 1323/13 חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013), המתייחס לצביון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם, ובו גם נקבע כי בעבירות נשק יש להתייחס לסוג וכמות הנשק והנסיבות הנלוות: **"המערערים צדקו בטענתם כי היה על בית המשפט המחוזי לבסס את מתחם העונש ההולם בעניינם, בין השאר, על סוג וכמות הנשק שבו סחרו - רימון הלם אחד (וכך נעשה בפועל, כפי שיבואר להלן). מתחם העונש ההולם בעבירות המבוצעות בנשק צריך שיקבע בהתאם לסוג הנשק שבו מדובר. שהרי, סוג הנשק, כמו-גם ההיקף שבו נסחר, הוחזק, הובל וכיוצא באלה, הם נסיבות הקשורות בביצוע העבירה והם שקובעים את פוטנציאל הנזק הכרוך במעשה העבירה."**

12. להלן התייחסות לפסיקה, אשר מובן כי יש לאבחנה כפי נסיבות כל מקרה, ובהתאם לעניינם של הנאשמים.

בע"פ 6359/18 מ"י נ' אלחמד מחאמיד (11.4.2019) הורשע המשיב על פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת נשק, בכך שלאחר שהתגלע ויכוח בינו לבין המתלונן, על רקע שמועות שהגיעו למשיב, שלפיהן המתלונן רוצה לפגוע בו, ובני דודיו של המשיב ביקשו ליישב את הסכסוך, בני הדודים החליטו, בידיעת המשיב, לאסוף את המתלונן ברכבם ולהביאו למפגש עם המשיב בבית הדוד, ומשהגיעו לבית הדוד, המתין להם המשיב כשהוא מחזיק ברובה צייד טעון שהצטייד בו מבעוד מועד בכוונה לירות במתלונן, ירה כדור אחד לעבר המתלונן ופצע אותו בברך ימין. כתוצאה מכך, נאלץ המתלונן לעבור מספר ניתוחים ברגל ימין. הוא צפוי לעבור עוד כמה ניתוחים, וזקוק להליך שיקומי ארוך. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם בין 4 ל-7 שנות מאסר, והטיל 5 שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 60,000 ש"ח. ערעור המדינה התקבל, ועונשו של המשיב הוחמר ל - 6 שנות מאסר תוך שנפסק: **"סברנו כי הצדק עם בא-כוח המדינה שעונשו של המערער אינו משקף את חומרת העבירה, התעוזה, השימוש ברובה ציד, והפגיעה הקשה במתלונן. בהינתן האמור מצד אחד והעובדה שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות**

את הדין בבואה להחמיר את העונש, מצאנו להתערב בעונשו של המשיב במונן שזה שעונש המאסר בפועל שיושת עליו יעמוד על 6 שנים..."

החמרת הענישה שם הייתה כאמור תוך שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין. גם שם מדובר היה בירי שפגע ברגלו של הנפגע. כאן, שני הנאשמים ירו בשני נפגעים, כל אחד ברגלו, כמפורט לעיל.

ב"כ המאשימה מפנים לע"פ 5010/17 **חיים שטרית נ' מ"י** (20.6.2019), בו הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין ונשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, בכך שהגיע ברכב עם אדם נוסף, למקום מפגש שנקבע, כשהוא נושא אקדח בקוטר 7.65 מ"מ. משראה המערער את האחרים עימם נקבע המפגש, יצא מהרכב עם האקדח וירה לעבר מרכז גופם כמה יריות ממרחק מטרים בודדים מתוך כוונה להסב להם חבלות גופניות חמורות. קליע חדר לאזור הגב התחתון של אחד מהם, עבר בתעלת עמוד השדרה בין שתי חוליות וחדר את הכליה והכבד. עקב כך נגרמו לו שברים מרוסקים בעמוד השדרה, הקליע נותר בגופו, והוא הפך בעל נכות מהמותן ומטה. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6-14 שנות מאסר. בקביעת עונשו של המערער בתוך המתחם התחשב בית המשפט בגילו המבוגר יחסית (בן 53 במועד מתן גזר הדין) ובפגיעה הקשה שנגרמה לאשתו ולילדיו המנסים לקיים אורח חיים נורמטיבי ככל האפשר. לחובתו זקף את הרשעותיו הקודמות (8 במספר ובעבירות חמורות) ואת תוצאות מעשיו, וגזר על המערער 9 שנות מאסר בפועל. נקבע כי העונש אינו חורג מרמת הענישה המקובלת בהתחשב בנסיבות המקרה, תוך שצוין כי **"בית משפט זה עמד לא פעם על הסכנה הרבה בשימוש בנשק חם לפתרון סכסוכים בשטח עירוני ובסיבת בתי מגורים ועל החומרה שבתופעה זו..."**. הערעור נדחה.

ב"כ הנאשמים מפנים לע"פ 4344/18 **אשרף גאבר נ' מ"י** (16.8.2019), בו הורשע המערער במסגרת הסדר טיעון בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, ונשיאת נשק ותחמושת שלא כדין לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, והוטלו עליו 5 שנות מאסר בפועל. על פי עובדות כתב האישום המערער נטל לידיו כלי ירי ממרחק של מטרים ספורים, לא פחות משבע יריות לכיוון אביו של המתלונן. המתלונן, אחיינו של המערער, רץ לעברו כדי למנוע פגיעה באביו, נכנס לטווח הירי, וכתוצאה מכך נפגע מקליע בשוק רגלו השמאלית ושבר את עצם השוק. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל, והוטלו 5 שנות מאסר על המערער אשר לו הרשעות קודמות בעבירות סמים. הערעור נדחה תוך שבית המשפט העליון מפנה לחומרת העבירה של חבלה בכוונה מחמירה אשר לצידה 20 שנות מאסר.

בעניינם של הנאשמים, מדובר בנסיבות בהן הם בצוותא חדא פועלים באירוע, וכל אחד מהם יורה בנפגע אחר, תוך שכאמור הם נושאים כלי נשק, אקדח ורובה.

בע"פ 780/16 **אנואר אבו דאהש שושה נ' מ"י** (20.2.2017), הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, ובעבירות של הובלה ונשיאה של נשק לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא ו-144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, וחבלה במזיד לפי סעיף 413(ה) לחוק העונשין. על פי כתב האישום ביום 30.8.13 ירו שני אחים לעבר המערער ו-8 מבני משפחתו וכתוצאה מכך נפגעו אביו ואחיו של המערער. ביום 17.7.14 כ-11 חודשים לאחר הירי, הגיע המערער לבית אחיהם של אותם שניים, כשהוא אוחז באקדח ללא רישיון, באותה עת שב המתלונן לביתו עם אשתו ושלושת ילדיהם הקטינים. לאחר שהמתלונן החנה את רכבו בחניית הבית והוא ובני משפחתו יצאו מהרכב, ירה המערער לעבר המתלונן 7 כדורים לפחות ממרחק קצר, בכוונה לפגוע בו. המתלונן ומשפחתו התחבאו מאחורי הרכב במטרה לחמוק מהקליעים, שפגעו אך ברכב, והמערער נמלט מהמקום. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל, והוטלו על המערער 5 שנות מאסר בפועל. הערעור נדחה תוך שצוין כי

"המעשים שבגינם הורשע המערער הם חמורים עד מאוד, ורק מקרה הוא שהסתיימו ללא נפגעים בגוף",
ונדחתה טענתו של המערער לא ניתן די משקל לכך שהמתלונן ומשפחתו לא נפגעו מהירי.

כאמור, בע"פ 780/16 לא פגעו היריות במתלונן, לעומת זאת הירי שביצעו שני הנאשמים, פגע בשני המתלוננים.

13. העבירות אשר ביצעו הנאשמים חמורות ובוצעו הן בנסיבות חמורות ביותר. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ואלו הן העובדות הרלבנטיות אשר על פיהן ייקבע המתחם, הנאשמים הם אשר יזמו את האירוע והם אשר החלו באירוע האלים, כאשר הם נסעו בעקבות רא', יצאו בשלב מסוים מהרכב כשאחד אחוז באקדח והאחר עם רובה התלוי על כתפו, הם התקרבו אל רא' כשהם נושאים עימם את הרובה והאקדח הצמידו אותו אל מכוניתו, כשהם מצמידים את הקנים של האקדח והרובה אל קדמת גופו בצורה מאיימת.

לכשהגיע ח' ניסה לצלם, בהמשך מעד, נאשם 2 היכה אותו בראשו באמצעות ידיו, רא' ניסה למשוך מנאשם 1 את הרובה, וקפץ על נאשם 2 וניסה להרחיקו מעל ח', אחרים הגיעו למקום, ונאשם 1 הצמיד קנה אקדח אל בטנו של ר' ולחץ מספר פעמים על ההדק, אך מסיבה שאינה ידועה למאשימה לא נורה כדור מהאקדח ור' התרחק מנאשם 1.

נאשם 1 היכה את רא' ובהמשך התרחק מעט לאחור וירה לעבר רא' באמצעות האקדח, ירי אשר פגע בירך רגלו השמאלית של רא', אשר נפל תוך שהוא שובר את זרת ידו הימנית וזועק מכאבים.

נאשם 2 לקח את האקדח מנאשם 1, נכנס אל הרכב והתרחק מהמקום בנסיעה לאחור וגם נאשם 1 התרחק. כעבור מספר דקות שב נאשם 2 כשהוא נוהג ברכב הסובארו נסע בסמוך לח' בנסיעה איטית, הוציא את ידו דרך חלון הרכב וירה לעבר ח' באמצעות האקדח ממרחק קצר ופגע בירך רגלו הימנית של ח'.

מדובר בנסיבות חמורות ופגיעה בערכים המוגנים ברף גבוה. החומרה הרבה נובעת הן מהנשיאה וההובלה של כלי הנשק, היציאה מהרכב בצוותא חדא, ולבסוף השימוש בכלי הנשק, תחילה לחיצה על ההדק כאשר קנה האקדח מוצמד לבטנו של אחד המתלוננים, ולאחר מכן בירי אשר פוגע ברגליהם של שני המתלוננים, כאשר נאשם 2 נסע ברכב ושב אל המקום וירה בח'.

14. כאמור, בעבירת הנשק, לפי סעיף 140(ב) לחוק העונשין, אף אם היתה היא העבירה היחידה, לאור תיקון 140, הענישה המזערית לצד עבירה זו הינה של 30 חודשים.

בקיומו של עונש מזערי לצד עבירה יש כדי להוות אינדיקציה למידת הפגיעה בערך המוגן, ולרף התחתון של מתחם העונש ההולם אשר יש לקבוע, זאת לצד בחינת נסיבות ביצוע העבירה.

בשורת פסקי דין נקבע כי בעונש מינימום שנקבע בחוק יש כדי להשפיע על מתחם העונש ההולם. ר' ע"פ 1605/13 פלוני נ' מ"י (27.8.2014): **"מקובלת עלי עמדת המשיבה לפיה מתחם עונש הולם שתחתיתו נמוכה מעונש המינימום יכול להיקבע רק אם ניתן טעמים מיוחדים לכך. אני סבור כי עונש המינימום שקבע המחוקק הוא אינדיקציה לחומרה שמיחסת לעבירה ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים מביצועה, ולכן נכון שתהיה לו השפעה גם על מתחם העונש ההולם, אך כמובן בכפוף לסייג הטעמים המיוחדים שקבע המחוקק בסעיף 355**

לחוק העונשין, ותוך תשומת לב בכל מקרה לשאלת חלקם של המאסר בפועל והמאסר על תנאי בענישה הכוללת ..."

גם בע"פ 1288/17 מ"י נ' אבשלום שנהר (3.10.2017) התייחסות ליחס בין קיומו של עונש מזערי לרף התחתון של מתחם העונש ההולם: "בית משפט זה נדרש, במספר הזדמנויות, לשאלת היחס בין העונש המזערי לבין מתחם הענישה. בע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.12.2015), סוכמה ההלכה, לאחר סקירה נרחבת של פסיקה קודמת, ולפיה אין לקבוע, ככלל, רף ענישה תחתון הנמוך מהעונש המזערי, וזאת גם כאשר קיימת הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. בצד זאת, יתכנו "טעמים מיוחדים" המצדיקים קביעת רף תחתון נמוך יותר, ובמקרה מעין זה על בית המשפט לפרט את אותם טעמים מיוחדים..."

הדברים האמורים לעיל נפסקו ביחס לקיומו של עונש מזערי בסוג אחר של עבירות, אולם הדברים ישימים גם לענישה על פי סעיף 140(ז) לחוק העונשין, לפיו לא יפחת העונש מרבע העונש המירבי שנקבע, אלא אם יש טעמים מיוחדים שירשמו.

לאור האמור, הרי שלו היה מדובר אך בעבירה לפי סעיף 144(ב) על הרף התחתון של מתחם העונש ההולם היה להיות לכל הפחות 30 חודשי מאסר, שכן אין כל טעמים מיוחדים לרדת מתחת לכך.

לצד העבירה הנוספת בה הורשעו הנאשמים, חבלה בכוונה מחמירה, 20 שנות מאסר.

כאמור, הנאשמים מבצעים ירי הפוגע בשני הנפגעים, כל אחד ברגלו, ובמעשיהם מתממש הסיכון אשר בנשיאת נשק.

לאחר בחינת העבירות בנסיבות ביצוען, מידת הפגיעה הגבוהה בערכים המוגנים, והתוצאות של המעשים החמורים, אשר באו לידי ביטוי גם בתסקיר נפגעי העבירה, אני מוצא כי מתחם העונש ההולם לעבירות אשר בוצע ע"י הנאשמים, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר בפועל הנע בין 6 ל-9 שנים.

לצד זאת, יש להטיל מאסר מותנה ופיצוי משמעותי.

הענישה

15. נאשם 1 יליד 1994 והוא נעדר עבר פלילי.

בשלבם מסויימים עלתה בעייתיות בקבלת האחריות על ידו אך לבסוף הוא קיבל אחריות על כל עובדות כתב האישום

המתוקן.

התרשמות שירות המבחן מנכונותו לטיפול הינה כי הדבר בא ממניעים חיצוניים בלבד.

נאשם 1 נשוי ואב לארבעה ילדים, ועבד בעסק משפחתי עובר למעצרו.

נאשם 1 מקבל אחריות ומביע חרטה.

לצד זאת שירות המבחן רואה סיכון גבוה להמשך התנהלות שולית ועוברת חוק בתחום האלימות.

בעבירות החמורות אשר ביצע נאשם 1, בנסיבות החמורות של ביצוע, יש לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים.

עבירות אלו של נשיאת נשק ושימוש בו בירי באחר, מצריכות הבאת שיקולים אלו של הרתעת היחיד והרתעת הרבים בעת קביעת הענישה במסגרת המתחם, ולאור זאת על הענישה להיות מעל הרף התחתון של המתחם.

לאור קבלת האחריות, תהא הענישה מעט מתחת לאמצע המתחם.

16. נאשם 2 יליד 1997, ולחובתו הרשעה קודמת בעבירת שוד משנת 2017, ומאסר מותנה בר הפעלה של 12 חודשים.

גם מצד נאשם 2 עלו בעיות בשלבים מסויימים בקבלת האחריות, אך לבסוף הוא מקבל אחריות ומודה בביצוע העבירות.

נאשם 2 רווק ועבד עובר למעצרו בתחום המשלוחים, והחל בלימודי הנדסאי.

שירות המבחן ציין רמת סיכון להתנהגות אלימה, והמליץ על הטלת ענישה מוחשית תוך שילובו בהליך טיפולי בתחומי הכלא.

לאור הצורך במתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים גם בענינו של נאשם 2, ובפרט הרתעת היחיד שכן מאסר מותנה בר הפעלה אינו מרתיעו, ולאור העבר הפלילי האמור, תהא הענישה בענינו של נאשם 2 באמצע המתחם.

ביחס להפעלת המאסר המותנה, לאור קבלת האחריות, אני מוצא כי הוא יופעל כך שמחציתו במצטבר ומחציתו בחופף למאסר בפועל.

17. לא מצאתי מקום להטלת קנס בנסיבות העניין, לאור רכיבי הענישה האחרים המוטלים.

על הפיצוי המוטל לשקף את הפגיעה שנפגעו שני המתלוננים, הן הפגיעה הפיזית, והן הפגיעה בתחומים נוספים, כעולה מתסקיר נפגעי העבירה.

כאמור, בתסקיר מתוארת תמונת נזק "קשה וכואבת", ובכמה מישורים.

הפיצוי יקבע על דרך האומדן ובשים לב לעולה מתסקיר נפגעי העבירה.

18. **לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:**

על הנאשם 1:

מאסר - מאסר בפועל למשך 7 שנים, בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. נאשם 1 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירת נשק מסוג פשע או עבירת אלימות מסוג פשע.

פיצוי - נאשם 1 ישלם לכל אחד מהמתלוננים, עדי תביעה 1 ו- 2 פיצוי בסך 25,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום, ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.

על הנאשם 2:

מאסר - מאסר בפועל למשך 7 שנים ו- 6 חודשים, בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.

הפעלת מאסר על תנאי - מפעיל בזאת מאסר על תנאי שהוטל על נאשם 2 ביום 24.10.19 בת.פ. 61185-01-18 של ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע, לתקופה של 12 חודשים, כך שמחציתו בחופף ומחציתו במצטבר למאסר בפועל דלעיל.

סך הכל ירצה נאשם 2 מאסר בפועל למשך 8 שנים, בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.

עמוד 18

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. נאשם 2 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירת נשק מסוג פשע או עבירת אלימות מסוג פשע.

פיצוי - נאשם 2 ישלם לכל אחד מהמתלוננים, עדי תביעה 1 ו- 2 פיצוי בסך 25,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום, ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ב אייר תשפ"ד, 30 מאי 2024, במעמד הצדדים.